

Tot sopant...amb Hitler

La història. París, ahir. Cinc amics es reuneixen per sopar i passar una bona estona, però una de les dones diu que està embarassada, se suscita l'amentesa de posar-li un nom al nen o la nena: Adolf o Adolphe; a partir d'aquest moment tot són bastos i bastonades dialèctiques.

La pel·lícula. El cinema francès és únic a l'hora de cuinar una comèdia burgesa al voltant d'una taula ben parada per sopar. Entre amics. Com bé avisa l'antropòloga britànica Mary Douglas, menjar és una espècie de microcosmos que ens descobreix com és una societat: som el que mengem, com ho mengem, on ho mengem, i amb qui. I de la importància de les paraules i la gestualitat com a garniments. Mengem cultura, assaborim lleis, paladegem raonaments. I prejudicis. És l'àpat que Matthieu Delaporte i Alexandre de la Patellière (París, 1971) organitzen per posar en evidència la fràgil frontera que separa la bona educació, el bon rotllo, de l'instint antropòfag, fisiològic, que arramba amb el vernís pretesament civilitzat. N'hi ha prou en suggerir un nom (el nom fa la cosa i el cos!) per a que tota la parafernàlia cultural se'n vagi en orris. ¿Quantes famílies avingudes no han desenterrat el tomahawk de guerra per decidir el nom del fill o la néta? A partir de l'obra teatral homònima de Matthieu Delaporte, el film treu

partit a l'encaix de situacions (divertides i sortides de mare!), d'uns diàlegs que sonen quotidians, tant, que t'agafen ganes de saltar dins la pantalla per dir la teva, com de tocar el dos abans de prendre el cafè. Com qui no ho vol, *El nombre* ens remet a *Un dios salvaje* de la Yasmina Reza. Aquí com allí, la taula domèstica, que no domesticada, serveix uns instints cavernícoles de jutjat de guàrdia. ¿Cal consignar que l'eficient nòmina d'actrius i d'actors parisencs fan del tot crei-

El nombre

Directors: Matthieu Delaporte i Alexandre de la Patellière. Intèrprets: Patrick Bruel, Valérie Benguigui. França-Bèlgica, 2012. 109'. Lauren Lleida.

ble l'increïble sopar d'idiotes d'uns personatges inversemblants de tan naturals? Doncs sí. Amb els Patrick Bruel, Charles Berling, la Valérie Benguigui...

La imatge. Quan l'Anna deixa anar que el sopar és commemoratiu: estic prenyadíssima!

La frase. "La neutralitat no existeix", sentència l'impresentable Vincent. Davant d'un cas de lesa humanitat familiar no s'hi val a posar cara de pòquer. O caixa o faixa.

La recomanació. Sibarites del quiche lorraine al punt.